

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag kan ogsaa den følgende Sag omtales.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Villemoes): Jeg har herved den Ære at anbefale til det høje Tings velvillige Behandling Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 183 af 4. Maj 1939 om danske Skibes Forsikring mod Krigsfare og Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 184 af samme Dato om Forsikring af Varer og Fragt mod Krigsfare til Søs.

De paagældende Love, som her foreslaas forlænget uforandret for 1 Aar, blev gennemført i Maj Maaned 1939 og traadte for Varekrigsforsikringens Vedkommende straks i Kraft, medens Skibsforsikringen derimod først begyndte at virke ved Krigens Udbrud den 1. September 1939. Begge Love udløber med Udgangen af indeværende Aar.

Efter Danmarks Besættelse den 9. April 1940 var det tvivlsomt, om de to Krigsforsikrings-Institutter kunde anses for solvente, og der blev i nogle Love af 29. April 1940 gennemført en Ordning, hvorefter der inden for hvert af disse Institutter blev oprettet en ny særlig Afdeling. Disse Afdelinger hvilede paa Statens ubegrænsede Garanti i Modsætning til de oprindelige Afdelinger, hvis Kapitalgrundlag var en Garantikapital, tilvejebragt dels af Staten, dels af de interesserede Erhvervsgrupper.

For den oprindelige Afdeling inden for Vareforsikringen er Forholdet det, at ca. Halvdelen af Garantikapitalen eller ca. 20 Mill. Kr. maa anses for at være gaaet tabt, selv om Forholdet ikke i Dag kan gøres nøjagtigt op, da man endnu savner Underretning om en Del Provenuer, hidrørende fra Varepartier, som blev bortsolgt i Udlandet, særlig for øvrigt i England. Heroverfor staar der et Overskud i Vareforsikringens nye Afdeling paa i alt Pald fulde 30 Mill. Kr., maaske henimod 40 Mill. Kr. Uanset Krigens Ophør vil der vedblivende være Brug for en Varekrigsforsikring, idet de private Krigsforsikrings-Selskaber ikke for Tiden vil kunne paatage sig de Risici, der her er Tale om.

Med Hensyn til Skibsforsikringens gamle Afdeling fandt der ved Lov af 3. Februar 1941 en Udvidelse af Kapitalgrundlaget Sted, idet Garantikapitalen blev forhøjet fra 80 Mill. Kr. til 110 Mill. Kr., hvoraf Staten tegnede 20 Mill. Kr., medens 10

Mill. Kr. blev paalagt Rederne. Samtidig blev der paalagt Afdelingen Ansvar for alle de danske Skibe, der ikke kunde forsikres i Instituttets nye Afdeling, fordi de ikke længere sejlede under dansk Kontrol. Om den oprindelige Skibsforsikrings økonomiske Stilling kan man i dette Øjeblik intet udtale, idet man maa afvente Resultatet af de Forhandlinger, der føres især i England og U. S. A. om den Erstatning, der skal ydes for Skibe, som er gaaet tabt under Krigen under Sejlads for de paagældende Regeringer.

Derimod har Skibsforsikringens nye Afdeling haft et Tab paa ca. 5 Mill. Kr. indtil i Dag. Heroverfor staar der, som allerede nævnt, et betydeligt Overskud i Varekrigsforsikringens nye Afdeling. Ogsaa for Skibsforsikringens Vedkommende vil der fortsat være Behov for en Krigsforsikringsdækning, idet der jo desværre fremdeles er en ikke ringe Risiko for Sejladsen, ikke mindst paa Grund af Minefaren. Vi har for øvrigt desværre i de allersidste Dage set, at der er sket Skibsforlis som Følge af Miner.

Jeg kan i øvrigt bemærke, at Lovforslagene er enstemmigt vedtaget i Folketinget.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslagene til hurtig og velvillig Behandling i det høje Landsting.

Severin Hansen: De to foreliggende Lovforslag om danske Skibes Forsikring mod Krigsfare, som ogsaa omfatter Fiskerfartøjer, og om Forsikring af Varer og Fragt mod Krigsfare til Søs gaar jo ud paa at forlænge de nugældende Love.

Den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart talte i sin Forelæggelsestale om Minefaren og den Risiko, der stadig er til Stede for Søfartens Vedkommende, og det giver mig Anledning til nogle enkelte Bemærkninger.

Det er jo rigtigt, at denne Krigsfare stadig er til Stede som Følge af de Miner, der findes i vore Have og Farvande. Jeg tænker ikke her saa meget paa de afstukne Skibsruiter, som der gøres alt for at rense, saa at der ikke foreligger nogen særlig Fare der; men naar der er Taage eller Tykning, som man siger i Sømandssproget, og Skibene kommer uden for Ruterne, sker der tit store Ulykker, og den Minefare, der stadig er uden for de afstukne Skibsruiter, er ikke mindst generende og faretruende for Fiskerne, som har deres Arbejde paa Havet uden for disse afstukne Ruter, og som er i langt større Fare, fordi deres